

Nemzetközi Rádiójáték Fesztivál

Ma este Sós György A cipők éneke című rádiójátékának bemutatásával megkezdődik a Kossuth-rádióban a május 2-ig tartó Nemzetközi Rádiójáték Fesztivál. Az egy hónap alatt kilenc ország, kilenc szerzőjének alkotását mutatják be a rádióban. A szerzők között elsősorban a szocialista országok írói szerepelnek, de Franciász, Írország, Japán és az NSZK rádiójáték-irodalmát is képviseli egy-egy mű. A második előadáson, április 8-án, a csehszlovák Ludvik Askenazy Az Ön számlájára ment című hangjátékát mutatják be. A továbbiakban Manfred Bieler német, Claude Mauriac francia, Shuji Terayama japán, Ardi Liiwes szovjet, Michael Tonecki lengyel, Günter Eich nyugatnémet és Dan Treston ír szerző hangjátéka szerepel a műsorban.

A rádiójáték-fesztiválon a legnevesebb magyar művészek működnek közre. Többek között Sinkovits Imre, Tolnay Klári, Básti Lajos, Ruttkai Éva, Domján Edit, Bánki Zsuzsa, Ladomerszky Margit, Sulyok Mária és Lukács Margit.

Éneklő ifjúság

Az Éneklő Ifjúság hangversenysorozat második napján a MÁV Petőfi Sándor Művelődési Otthonban hét általános iskola énekkara lépett dobogóra és jó néhány produkciójuk aratot megérdemelt sikert. A Tanárképző Főiskola II. számú gyakorló általános iskolájának énekkara dr. Szolnoki Jánosné vezényletével különösen a két klasszikus művel adott ízelítőt tudásából: Mozart Alkonyóra és Schubert Május dal című szerzeményét énekeltek egységes, szép tónusú előadásmódban. Nemcsak a hallgatóságnak, de a csillogó szemekből ítélve a szereplőknek is élmény marad a Mező Imre általános iskola énekkarának produkciója. Marosi Jenőné munkáját dicsérik az előadott művek, melyek közül kimagaslott Bartók Ne menj el című darabja, valamint a mindenkit tapsra ragadó két népdalfeldolgozás: a Sellő című svéd népdal és a temperamentummal előadott Kőnyár Berta (Szőnyi Erzsébet feldolgozása).

Jó adottságokkal rendelkező együttest ismertünk meg a Rózsa Ferenc sugárúti általános iskola énekkarában, mely Kóczián József vezényletével különösen Mendelssohn Búcsú az erdtől című dalát adta szépen elő, s ha a legmélyebb élmények mellett a legkedvesebbekre is sort kerítünk, akkor a Gagarin általános iskola énekkarának Brahms-produkciójára kell gondolnunk az Egy édes hangú kismadár című műre, melyet Mazi Mihályné vezényelt.

A Móra Ferenc általános iskola énekkarát dr. Nacsády Józsefné, a Hámán Kató általános iskolát Regős Vilmos vezényelte.

Válaszol az illetékes

Hogyan lenne könnyebb?

A Dél-Magyarország március 13-i, vasárnapi számában „Hogyan lenne könnyebb?” címmel cikket közöltünk. Ebben többek között bíráltuk, hogy a Patyolatnál a ruhamosás nem kielégítő. Cikkünkre a szegedi Patyolat Vállalat igazgatója, Nagy Géza a következőket közölte:

Vállalatunk a cikk alapján megvizsgálta a mosási technológiai folyamatot. Megállapítottuk, hogy a mosásnál az eddigieknél jobban lehet a ruhafehérítést alkal-

Hét fiatal beszélget. Különböző területről valók, különböző gondolkodással. Amiben egyenlőek: egyidősek a szabadsággal, valamennyien huszonegy évesek. Ennél is fontosabb azonban a közös vágy: a kiegyensúlyozott, alkotásokra alkalmas életmód megteremtése. Mind nyugodtan akar élni, mert csak így látják biztosítottnak a családalapítást és műveltségük továbbfejlesztését. E célok érdekében viszont nyugtalanul elszántak. Ezt a látszólagos anakronizmust az idősebbek gyakran érthetetlennek tartják, s legtöbbször megmosolyogják. Ezzel szemben hallgassuk meg a huszonegy éveseket.

TEMESVÁRI JÁNOS

örvezető, tényleges katona:

— Édesapám a felszabadulás előtt jegyző volt, azután is adminisztrációs munkakörben dolgozott. Ezért elnevezte, hogy én is, a bátyám is gyakorlati foglalkozást válasszunk. Mégis lakatos lettem, s olyan vállalatnál kaptam állást, amelynek országos hatásköre van. Munkám tehát egyben hazám megismerését is lehetővé teszi, s ez nagy élvezet számomra. Közben megtanultam az esztergályos szakmát, elvégeztem a hegesztőtanfolyamot, és mielőtt katona lettem, még egy képeztetést szereztem: gépkocsivezetői jogosítványom is van. Ha leszerelék, technikumba iratkozom, hiszen tanulni lehet és én nagyon szeretek.

— Mióta katona vagyok, sokat fejlődött a gondolkodásom. Érdekes, hogy ma már nélkülözhetetlennek tartom a politikai összefüggések megismerését. Roppant izgalmas az, ha tudja az ember egy-egy esemény indítékait, magyarázatát. Katonaként lettem tagjelöltje a pártnak és párttagként szeretnék leszerelni!

SZABÓ FERENC

tényleges katona:

— Civilben a textilművekben vagyok segédművezető. A feleségem ugyanott fonó. Én eredetileg nem lakatos szerettem volna lenni, mert a rajzolásához, festéséhez nagyobb kedvem volt. Ehhez azonban hosszabb ideig kellett volna még tanulnom, de anyám nehéz sorsban élt, pénze nem volt tanítgatásomra, sőt őt is én támogattam.

— Most gondokkal küszködöm. Cyereket várunk és nincs lakásunk. Feleségem, mióta terhes, már a harmadik alhéttelben lakik, mert az ilyen esetet nem szeretik a főbérlet. De vajon az üzem segíthetne?

— Nem értem azt, hogy annyit ígérnek a fiataloknak, és amikor lakás kellene (vagy nászútra mentünk volna, s üdülési beutalót kértem), akkor gyakran azzal fizetik ki az embert: még ráér, még várjon, majd később.

HETESI RÓZA

ruhagyári szabász:

— Az én vőlegényem szintén katona. Ha leszerel, még

akkor is várunk egy ideig a házasságkötéssel. Egyébként mi is egy üzemben dolgozunk, s mindketten szépen keresünk. Én már megvettem a bútort, régi kifejezéssel élve a staffirungom is megvan, de a vőlegényemnek a katonáskodás után újra fel kell ruházkodnia, és még azután is hátra lesz a legnagyobb gond: a lakás.

— Hat éve vagyok a gyárban, elég nehéz munkahelyen, a konfekció szabászatban. Ezért az a szándékom, hogy tovább tanulok, átképezzem magam női szabónak.

CSERNUS MÁRIA

csomagoló a kenderfonóban:

— A családból ketten dolgozunk, bátyám és én. Nyugdíjas szüleimet is mi segítjük. Nagyon szeretem a munkahelyemet, és azokat, akikkel együtt dolgozom. Legközelebbi tervem, hogy elvégezzem a középiskolát: ma már az általános műveltség az érettségimnél kezdődik. Persze, eszemben sincs, hogy íróasztalért törjem magam, de a fizikai munkában szeretnék szakmai képzettséget szerezni. A féjhezmenés? Egyelőre olyan távolinak tűnik. Bár sohasem tudja előre az ember...

NAGY BALÁZS

harmadéves
orvostanhallgató:

— Egy orvosházaspárnak az az előnye, hogy egy helyre kaphatnak kinevezést. De nagyon meggondolandó ez a lépés, mielőtt kialakult egyszisztenciája nincs az embernek. A diploma után még 3—4 évig lekötnek a gyakorlati tanulmányok, ezalatt a fizetés is alacsony, 1300—1400 forint csupán. Ha jól megszámlítjuk, a gyakorlati idő alatt jobban be kell osztani a pénzt, mint most az egyetemen, amikor 200 forintból teljes kollégiumi ellátást élvezünk, s az ösztöndíjból tisztán megmaradhat 500—700 forint.

— Én hivatásérzetből választottam az orvosi foglalkozást, s minden vágyam, hogy sebész, vagy szülész lehessenek. Tudom, még a derekán sem vagyok az időnek, hogy céloom elérjem, de el fogom érni.

BÍRÓ LÁSZLÓ

harmadéves
orvostanhallgató:

— Engem is az orvosi hivatás szépsége ambicionál. Az apám, aki kubikosként kezdte, jogi doktor. A húgom másodéves gyógyszerészhallgató: a mi életünk alakulása világos példája a társadalmi fejlődésnek. Magamtól tudom — erről nem másnak kell meggyőzőnie —, hogy mindezt egyedül a mi korunk, a szocialista rendszer tudja nyújtani az embernek. Igaz, vannak gondjaink, problémáink, amiket meg kell egyenlőnk és egyéenként oldanunk, de van biztos jövőnk is. Meggyőződésem, hogy ez valóság, s becsületes iparkodással, a munka tiszteletével elérhető a kiegyensúlyozott élet.

RÁDI SÁNDOR

tényleges katona:

— Pár hónapja vagyok katona, különben géplakatosként dolgozom a kenderfonóban. Én ezt tartom a legszébb szakmának. Állandóan fejlődik, bővül a gyár. Jöttek az új gépek, csodálatos konstrukciók. Ezeket itt szerelték össze és én is részt vettem a munkában, s megszerettem azt. Nem is akarok mást, mint mindig gépekkel dolgozni és tökéletesen érteni hozzájuk. Tudom, ez állandó tanulást jelent.

...A szavak könnyedén, közvetlenül formálódnak gondolatokká, véleményné. az életutak programjává, a mai huszonegy évesek célkitűzéseivé. S ez elismerést, meghallgatást érdemel.

Kondorosi János

Zengő verseik mutatták be őket

Szovjet íróvendégeink között

(Regős István felv.)

Rozsnyai és Ahmadulina a pesti utcán

Robert Rozsnyai az Egyetemi Színpadon szavalt. A hallgatóság mintegy felül a versek ritmusának hullámvasújtára, s engedni sodortatni magát az érzelmek magassága és mélységei felé.

A Rekviem című verséhez néhány szót mond bevezetőül. Odahaza van egy fénykép, amelyen édesanyja, hat fiútestvére látható. A képen még kicsik, a legidősebb sem több tizenéves esztendősnél. Nem ismerte őket, hiszen a második világháború idején ő még nagyon kicsi volt, ezek a fiúk viszont már mind a frontra mentek. Csak egy tért vissza közülük. Hozzájuk írta ezt a sodró erejű, nemese patetikus Rekviemet.

Kérdésünkre válaszulva önmagáról beszél.

— Szüleim is, mind a ketten, a fronton voltak. Engem egy gyermekotthonba vittek. Írtam egy verset, amelyet a tanárom beküldött az Omszkaja Pravda című helyi lapnak. A verset közzétették és én tizenhárom régi rubel honoráriumot kaptam... Azonnal odaadtam a fasizmus elleni, Védelmi Alap számára. A versírást azóta sem

tudtam abbahagyni, jóllehet szüleim még néhány évvel ezelőtt is sürgették: „mikor kezdek már végre valami társadalmilag hasznos munkát végezni”.

Ahmadulina is, a szovjet íródelegáció költőnőtagja arról beszél mosolygva, hogy szülei meglehetősen sokáig ellenezték a kissé megfoghatatlan költői pályát. Versében azonban — amelyből most itt, az Egyetemi Színpadon előbb Jancsó Adrienn magyarul, majd Bella Ahmadulina oroszul mondott el részleteket — meghatott emléket állít őseinek Családfám címmel.

Az egyik hozzáintézett kérdés, amelyet cédulán küldtek a színpadra, így hangzott: „a költőnek egyenrangú társai-e férfiköltőknek?”

— Azt hiszem, az orosz irodalom múltja ékes bizonyítás arra, hogy a költők teljesen egyenrangúak lehetnek, hiszen Cvetajeva és Ahmatova példája is ezt igazolja. Magam is költőnek és nem költőnek vallom magamat.

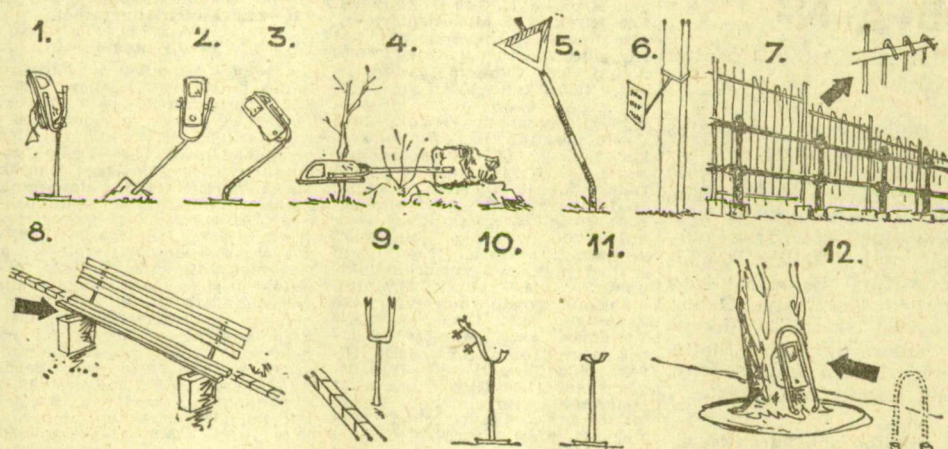
Egy másik kérdés a szovjet irodalom úgynevezett új hullámáról érdeklődik. Szergej Antonov, a kitűnő prózaíró — Üresjárat című elbeszéléseinek, már filmváltozatát is láthattuk — válaszul először:

— Kissé divatosnak tartom ezt a meghatározást, amelyben bizonyos politikai és esztétikai mellékízt érzek. Kétségtelen, hogy jelentkezett az orosz költészetben egy új generáció és ennek olyan kiváló képviselői vannak, mint Vozneszenszkij, Vinokurov, Jevtusenko vagy az itt ülő Rozsnyai és Ahmadulina. Sokan azonban új hullám alatt azokat a szerzőket értik, akik bíráló jellegű írásokat tettek közzé. Egyesek ilyen alapon még engem, az ötvenéves író is az új hullámosok közé soroltak. Ezért ez az elnevezés nem megfelelő.

Rozsnyai és Ahmadulinaval arról az új generációról beszélgetünk. Gondolatmenetük lényege a következő: A Szovjetunióban a költészetnek mindig is óriási társadalmi szerepe volt; a személyi kultusz időszakában nem volt módja ezt az oly hasznos társadalmi hatását kellőképpen érvényesítenie. A XX. kongresszus olyan lehetőségeket nyitott meg, amelyekkel nekik, az akkor induló fiataloknak csak élniük kellett, s a társadalom érdeklődése ismét magasra szökött. Nemcsak a fiatalok, hanem általában a költészet iránt. Pausztovszkijt, Jevszentint és még jó néhány klasszikust például, bármilyen példányszámban adják is ki a Szovjetunióban, egyszerűen nem lehet megkapni. Ha egy könyvesboltban valaki érdeklődik ezek iránt a könyvek iránt, azt feltétlenül „naiv külföldi”-nek tartják.

Bernáth László

A garázdaság következményei

Amíg közpénzből és ezek társadalmi munkája nyomán valóban szépül Szeged, virágos, parkos városunk — modern barokk felelőtlenül megrongálják, „tönkreteszik a tisztasági mozgalom eredményeit. Sokat járok a városban és sajnos, léptenyomon a vandalizmus nyomai kísértnek. Miért és meddig tűrjük az ilyen kártevéseket? Nem hiszem, hogy a tettek elkövetői mindig ismeretlenek maradnak, ha pedig leleplezzük őket, példás büntetést mérjenek ki rájuk és hozzák nyilvánosságra a nevüket, munkahelyükön is bélyegezzük meg az ilyeneket.

A sok ijesztő látvány közül néhányat megrajoltam, lássa az is, aki ilyesmit elkövet, hátha mégis garázdaságán, s lássák a becsületes emberek is, hogy ezentúl leleplezzük a rombolókat.

Az 1, 2, 4 jelűek az újszegedi ligetben található. A 4 jelű valószerű, az „erős emberek” áldozata lett, mert betontuskótól együtt kiemelték és eldobták.

A 3 jelű a Népkert sort csúfítja, még néhány nyomorékabb társával.

Az 5 jelű a Deák Ferenc és a Híd utca sarkán van, szintén nem egyedül.

A 6, 7 jelűek az újszegedi hídfőnél láthatók. Az erős, szögletes vasoszlopon lévő táblát tartó rudjával együtt lehúzták és a tábláját is elcsavarták, melyen a gyalogos eddig azt olvashatta, hogy „Gyalog közlekedés Szeged felé ezen az oldalon”. A kerítés a SZUE kerítése, mely szintén útjában volt valakinek.

A 8 jelű pad a Népkert soron várja, hogy pótolják a hiányzó egy szál ülésdeszkáját. Ez szintén nem egyedül esett.

A 9 jelű hulladékgyűjtő oszloppal a Madách utcában találkozhatunk.

A 10, 11 jelűket a Kossuth Lajos sugárúton örökítettem meg. Itt meg kell jegyeznem, hogy legalább húsz darab hiányzik (nem számoltam).

A 12 jelű pedig a Lenin körúton a villamoskiterőnél pillantottam meg. Ez sem gyerekmunka lehetett. A két darab 1 collos vascsövet eltörni nem kis munka volt.

Tipity János